

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valódit.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az osztársadalmi érdekvédelmet országos hatáskörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/,

amely a mostani megjelenésének is gazdája, s működteti a **Civil Panaszügyi Szolgálatot**. Az ehhez
érkezett lakossági, egyéni-közösségi jelzések, észrevételek, közérdekű bejelentések, panaszok, pozitív, vagy
negatív történetek, vélemények, meg konstruktív javaslatok és kérdések, illetve az ebbéli

[reagálások](#) **NYÍLT FÓRUMA** e

VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁG.

Levélcím: 6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. IV. em. 26.

E-mail cím: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Főszerkesztő: **VELKEI ÁRPÁD**, aki

49 éve tagja a Magyar néprajzi Társaságnak,

40 éve pedig a Magyar Újságírók Országos Szövetségének /MÚOSZ/.

Országos elnöke az idén 21. éves civil érdekvédelmi szervezetnek, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉGNEK /FÜNÉSZ/,

vezetője az országos Civil Panaszügyi Szolgálatnak.

Alapítója a Civil Parlamentnek és a Társadalmi Érdekegyeztető Tanácsnak /TÉT/.

12 éven át volt bírósági népi ülnök.

Tájékoztatási feladataink teljesítése során igyekszünk mindig

az igazat mondani, nem csak a valódit!

Terveink szerint, a feldolgozandó és közlendő esetek, információk zömét nem a mindenkori hatalom, a
különbféle intézmények, a politikai erők, a tőke, meg a médiumok rutinos levélírói, betelefonálói szűkösen
behatárolható világából, illetve a „fecsegő felszín” köreiből, hanem a többségi „mélyből”, vagyis a
rendszerváltozás vesztes millióinak soraiból szerezjük!

Hogy a társadalmi és gazdasági történésekről, tendenciákról — ezen belül pedig az eredményekről és hibákról
— első kézbéli tényanyagaink, úgymond dokumentumaink legyenek, kérjük olvasóinkat:

ÍRJÁK, SZERKESSZÉK VELÜNK EGYÜTT e sajtókiadványt, a **nép újságját!**

Sajnos, tényleg „elképesztő” volt...

avagy:

Kit és mit képviselhet a magyar dal a bakui dalfesztiválon?

Február 4-én, szombaton este lezajlott a két közszolgálati csatorna által közvetített második magyar dalmustra, amelynek győzteseinek mérkőznek meg e hó 11-én, a döntőben, hogy kiderüljön, melyik könnyűzenei szerzemény indulhat idén tavasszal Azerbajdzsán fővárosába, az ott megrendezendő **57. Euróvíziós Dalversenyre**. Az újabb kínálatot magam is végignézttem, pontosabban **végigszenvedtem**. Hát mit mondjak? E körülbelül kétórányi műsor alatt **rossz volt magyarnak lenni** itt, a Duna-Tisza közti otthonomban, Kecskeméten, ülve a képernyő előtt! Mert amit láttam, hallottam, az számomra is **„elképesztő”** volt! De egészen más értelmezésben, mint ahogyan e szót többször is használta a kompozíciók értékelése során a zsűri.

Mielőtt belekezdenék a mondandóm részleteibe, hadd veszem elő a 2006-os kiadású Magyar Értelmező Kéziszótárt, amelynek 275. oldalán ezt olvashatom: **elképesztő** **1.** Nagyon meglepő. **2.** Meghökkenítően nagy mértékű. ~ **ostobaság**. Az **ostobaság** pedig többi között így van definiálva ugyanezen könyv 1019. oldalán: **1.** Vkinek, vminek ostoba — ide beszúrom az **ostoba** alapkifejezés jelentését is: buta, értelmetlen, okatlan — volta.

No, ennyi etimológia után folytatom az „élményeim” ismertetésével:

A széles körű hazai közönség soraiból tekintve, **zömében megint csak alig, agy egyáltalán nem ismert szerzők és előadók kerültek a színpadra, ahol egyetlen fülbemászó nóta sem csendült fel**. Ami persze egyáltalán nem zavarta a teremben feltehetően csak a hozzátartozókból és rajongókból összeverbuvalódott nézőket. De ennél nagyobb baj, hogy a bírálók ízlés- és értékvilágát sem! Így azután folyamatosan „gördültek” a produkciók, amelyekben voltak az ebbéli zene különféle stílusainak, műfajainak keverékeire épülő hangszerelések, törökös énekhajlítások, olykor a megjegyyezhetetlenségig furesza intonációk, no és az akrobatikai elemek, amelyekre csak ráadás volt, hogy az egyik énekesnő amolyan látványos sörényt viselve igyekezett magára hívni a figyelmet. Szóval volt itt minden, ami a szemnek és fülnek ingere lehet, csak egy valami, **talán a leglényegesebb hiányzott: a dal, a szép melódia!**

A zsűrizők pedig csak **ajuldoztak** az eléjük került fiatal nők és férfiak zenés alakításai előtt, gyakorta használva a „bomba” és az „elképesztő” szavakat, a teljes megelégedettségük kifejezéseiként, amelyeket csak alátámasztottak a helyszínen lévő családtagok, rokonok, szimpatizánsok füttyülései, visításai, tapsorkánjai.

A végén pedig összeállt az eredmény: a pontozók három dalt, a nézők SMS-ei pedig egyet

juttattak a döntőbe. És ha hiszik, ha nem: **mindegyik tovább jutó nóta angolul hangzott el!** Sőt, a színpadra került 10-ből is 7-et **angolul** tolmácsoltak az előadói.

Mindezeket látva-hallva, óhatatlanul kérdeztem magamtól: **Végül is milyen országban élek én? Ott, ahol a gazdaság és társadalom tönkretétele, megnyomorítása után most már a szép magyar nyelvünk likvidálása is napirenden van?**

Aggályosnak, sőt, félelmetesnek tartom, hogy a ma huszoneves fiatalsága — a szóban forgó szerzők, énekesek, akrobaták főleg ebből, vagy a hozzá közeli korosztályból kerültek ki — hova tovább már arra büszke: módjában áll bármikor a tanult idegen nyelvet használni, s bizony, használja is, akár azon magyar és a többségükben más nyelvet nem tudó adófizető állampolgárok előtt is, akiknek pénzéből akarja a nemzetet képviselő karrierjét kiépíteni!

Ha mindezt tudná a nagy nyelvújító és nyelvvédelmező, az egykori széphalmi irodalmár, KAZINCZY FERENC, a kétségbeesése miatt talán megfordulna sírjában. De aligha örülnének az egyedülállóan és szívre hatóan kellemes magyar könnyűzenei dallamvilág megeremtőinek olyan óriásai is, mint DANKÓ PISTA, KÁLMÁN IMRE, HUSZKA JENŐ, ha kicsi időre felébredve a végső nyughelyeiken, meghallották volna a sok-sok melódiátlan melódiát azon az estén. Amelyek úgy összességükben, nem lehetnek túl messze az ostobaságoktól...

Hogy ezek után mit mondhatok?

Én, úgymond törzs-magyarként már nem kísérem figyelemmel a soron következő hazai dalverseny-döntő szereplőinek, no, meg azok lebonyolítóinak megnyilvánulásait, hiszen azokkal nincs különösebb dolgom, akik eleddig azt bizonyították számomra: **lényegében kiiratkoztak a magyar nyelvi és hagyományos könnyűzenei kultúra világából, amelyet felcseréltek a külföldi zenei show-biznisz kiagyalói és végrehajtói igényei feltétlen szolgálatával!** Akár ki is fut be a végső színpadi csatározásban, engem, mint a nemzet egyik tagját, nem képviselhet, mert amit és ahogyan csinál, azt nem értem, nem élvezem, s hozzá ennél-fogva nincs közöm! Ezért aztán — idézve a magyarul elhangzott egyik, a 16. zenei termék címét — Lesz, ami lesz... **Bakuban.**

Itt azonban ki kell térnem egy fontos és szükséges felismerésre: **mielőbb ki kell dolgozni és hatályba léptetni a magyar nyelv törvényét, hogy a nemzetünk legalább e vonatkozásban élhessen és megmaradhasson!**

Különben fölöttébb érthetetlennek és elfogadhatatlannak tartom azt is, hogy e második nézői szavazás során sem láthattam a közjegyzőt, akire csupán hivatkoztak, s még a nevét sem osztották meg a nyilvánossággal. Következésképpen, hiszem is, meg nem is, hogy a műsorvezetői közlések szerint, **az első elődöntőre 32 országból 30 ezren szavaztak.** Mégpedig SMS-en, tehát kizárva a csak vezetékes telefonnal rendelkezők voksolási lehetőségét. De tételezzük fel, igazak eme adatok, nos, akkor is óhatatlan a kérdés: **miféle megalapozottságú az olyan nemzetinek kikiáltott dal, amelynek Bakuba kijuttatásáról a külföldiek is voksolhattak?** Ez valami förtelmes keverés-kavarás, a következménye pedig igencsak megtévesztő és hamis lehet. Meg kifürkészhetetlen: **valójában kit és mit képviselhet a magyar dal a bakui dalfesztiválon?**

E program sugárzása óta eltelt több mint fél nap során máris számos **bíráló jelzés, észrevétel és javaslat** érkezett **világhálós népújságunkhoz** a magyar könnyűzene kedvelői táborából, főleg a középkorú és idősebb nézők osztották meg velünk a magukban már régóta konzerválódott álláspontjukat, amelyek lényege:

* Hosszabb ideje halad rossz vágányon ez a nemzetközi zenei program, amelyen korántsem a dalok, sokkal inkább az előadók és a mellettük lévő táncosok mozgás-dús jelenetei versengenek. Az ebbéli elemek nem nélkülözik a színpad egészére kiterjedő ugrabugrákat, ahol helyet kaphat a fejen állás, az ölbe emelés, a hátra felkapaszzkodás, a térdelés, vagy a cigánykerekezés is.

Pedig a kezdetben nemes célú, kristálytisza tartalmi és formai elemeket előíró, meg a jórészt a pódiumon helyet foglaló nagyzenekarok kísérte vetélkedést jelentő programhoz semmi köze a balettozásnak, vagy a cirkuszi akrobatikának, s illetésképpen az egész rendezvény afféle szappan operává silányításának!

Ha e vonatkozásban létezik nemzetközi szabályrendszer, akkor annak megalkotóira-működtetőire erőteljesen kellene hatniuk a magyar résztvevőknek is, hogy minden évben szigorúan megőrizhető legyen e könnyűzenei program eredeti rendeltetése, vagyis hogy az mindig a különböző nemzetek melódiáinak valódi seregszemléjévé válhasson, mindenféle pluszmozgásoktól, fényeffektusoktól, különös öltözetektől és maszkírozásoktól mentesen.

* Nem szabad engedni, hogy az angol anyanyelvű, vagy az e nyelvet nemzeti méretekben is használó országokon túl más országbeli énekesek is angolul adják elő dalaikat! Az angol nyelvhasználat nem ronthat rá diktatórikusan e rendezvényre, hiszen az egyfelől a nemzetek felettsége káros és igazságtalan látszatát keltheti, másrészt úgymond egysíkúvá, monotonná, szürkévé, unalmassá teheti a nemzeti produkciókat, amelyeknél éppen az lehet a vonzó, hogy a nyelvek sokaságán szólalnak meg a több tucatnyi országot képviselő fellépők produkciói!

* **Nekünk pedig frappáns tartalmú, jól rímelő szövegre készült, fülbemászóan kellemes, tehát a tisztán hazai könnyűzenei örökségből felépített melódiájú, igényesen hangszerelt, s a közönség legszélesebb soraiban nagyon jól ismert énekes, magyarul tolmácsolta nótával kell részt vennünk az Eurovíziós Dalversenyeken!**

Nem okozhat gondot a megfelelő szerzemény, hangszerelő, előadó, illetve együttes kiválasztása sem, hiszen hazánkban már szép számban található nívós teljesítményű és a nagyközönség tetszését elnyert zenészek, énekesek, akik rendelkeznek a nemzetközi megmérettetés képességeivel! Rájuk kell döntően számítani, s nem a csak a szűkös rajongói körben sztározott titánokra.

Bizony kár, hogy e **bakui** részvételen már nem teljesíthetők eme hazai elvárások. De ha nemsokára létrejön az ilyen témakörű korábbi cikkeinkben javasolt **Nemzeti Rendező Iroda**, jövőre ígéretesebb esélyünk lehet az ebbéli versenyen!

2012. február 5.

Velkei Árpád
főszerkesztő

Írja, kérdezze, szerkessze, olvassa

a rendszerváltás veszteséinek készülő

VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG-ot!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarország.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarország@fuggetlenmagyarország.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
